

Bridki, prebridki so spomini življenja; bridke, prebridke so ure samotne in na vse kraje ena sama je pot: mrka in rezka, v smrt vodeča.

Kam bi z otrokom, kam bi z mladostjo? In kam s trpljenjem in s smrtjo — kam? V vsem je skrivnost:

Bog.

V polumraku trepeče lučka kakor rdeča roža drhteča v vetru. Iz polumraka v polumrak plahutajo misli in se naslanjajo s krili ob lučko.

V vsem je skrivnost:

Bog.

PASTUŠKIN:

TVOJE OČI.

Ves božji dan sredi učenih glav
razmišljal sem nad knjigami in listi,
najglobljim ugankam ril je do obisti
ta vražji moj razum-nepridiprav.

A venomer sijali iz razprav
očesi tvoji sta mi jasnočisti
in žgali vame nauk sta vedno isti,
veš, draga, oni nauk, močan in zdrav:

«Modrost, ki ti iz knjig ne more rasti,
iz nas poganja, v nas ti dozori;
imej vse tiskane resnice v časti,

a še bolj vneto v nas globoko zri.»
Sladkó je, draga, v tvoje mreže pasti,
najslajše — ti poljubljati oči.

